

Sygn. akt II K 309/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2017r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Agnieszka Wachlaczenko

Protokolant st. sekretarz sądowy Lidia Śnieg

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Kaliszu A. H.,

po rozpoznaniu dnia 4.11.2016r., 25.04.2017r., 30.05.2017r.

sprawy **M. J.**, s. E. i M. zd. M., ur. (...) w K.,

oskarżonego o to, że:

w okresie od 02 czerwca 2010r. do 31 marca 2016r. w K. korzystając z przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności nie powrócił bez usprawiedliwionej przyczyny do Zakładu Karnego w K., najpóźniej w ciągu 3 dni po upływie wyznaczonego terminu,

tj. o czyn z art. 242§3 k.k.

1. oskarżonego **M. J.** uznaje za winnego tego, że w okresie od 02 czerwca 2010r. do 27 kwietnia 2012r. w K. korzystając z przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie IIK 382/07 Sądu Rejonowego w Koninie, nie powrócił bez usprawiedliwionej przyczyny do Zakładu Karnego w K., najpóźniej w ciągu 3 dni po upływie wyznaczonego terminu, tj. czynu wyczerpującego znamiona występku z art. 242§3 k.k., i za to, na podstawie art. 242§2 k.k. w zw. z art. 242§3 k.k. wymierza mu karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 15 (piętnastu) złotych,

2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 849 (ośmiuset czterdziestu dziewięciu) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 5 grudnia 2007 r. Sąd Rejonowy w Koninie w sprawie II K 382/07 wymierzył skazanemu M. J. karę łączną 5 lat pozbawienia wolności oraz 540 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki na kwotę 25 złotych. Na poczet kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył okres tymczasowego aresztowania M. J. od 27 listopada 2000 r. do 10 września 2002 r.

W okresie odbywania orzeczonej kary pozbawienia wolności postanowieniem z dnia 27 maja 2009 r. w sprawie III K. 149/09/pr Sąd Okręgowy w Kaliszu z dniem 29 maja 2009 r. udzielił skazanemu M. J. przerwy na czas 6 miesięcy , tj. do dnia 29 listopada 2009 r. w odbywaniu w/w kary pozbawienia wolności w celu umożliwienia zapłaty grzywny wymierzonej wyrokiem łącznym, a następnie postanowieniem z dnia 27 listopada 2009 r. udzielono skazanemu kolejnej przerwy w odbywaniu kary 5 lat pozbawienia wolności na dalszy okres 6 miesięcy, tj. do 29 maja 2010 r. Przerwa została udzielona skazanemu z uwagi na to, iż poprzednią przerwę wykorzystywał zgodnie z deklarowanym celem tej przerwy i nie ustały przesłanki udzielenia tej przerwy

(dowód: odpis wyroku - k. 13-15, kopie postanowień - k. 5, 6).

Mimo upływu okresu na jaki została udzielona skazanemu przerwa, skazany do dnia 2 czerwca 2010 r. nie powrócił do Zakładu Karnego w K., w którym odbywał karę

(dowód: zeznania A. A. - k. 3, wyjaśnienia oskarżonego M. J. - k. 212).

Jakkolwiek przesłanką udzielenia przerwy w odbywaniu kary była deklaracja złożenia przez skazanego M. J. wniosku o wydanie nowego wyroku łącznego skazany taki wniosek złożył dopiero w dniu 9 lutego 2012 r.

(dowód: wniosek - k. 2 w aktach II K 36/12).

M. J. ma 45 lat. Z wykształcenia jest kucharzem. Przed zatrzymaniem pracował za granicą i zarabiał ok. 1000 euro miesięcznie. Na utrzymaniu ma konkubinę oraz dwoje dzieci. Był karany

Oskarżony M. J. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż nie powrócił w wyznaczonym terminie do Zakładu Karnego w K.. Podał, że do 29 maja 2009 r. to było 4 i pół roku odbytej kary pozbawienia

wolności. Podał również, iż na skutek uchylecia wyroków przez Sąd Najwyższy wyrok wydany w sprawie II 382/07 utracił moc. Przyznał, iż nie odbył w całości kar jednostkowych objętych wyżej wymienionym wyrokiem. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie

Zgodnie z treścią art. 242 § 3 k.k. karze podlega ten, kto korzystając z przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, bez usprawiedliwionej przyczyny nie powróci do zakładu karnego najpóźniej w ciągu 3 dni po upływie wyznaczonego terminu.

W ocenie Sadu, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonemu M. J. zarzucanego mu czynu.

Swoim zachowaniem godził w dobro jakim jest prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości.

Jest to występki o charakterze trwałym. Wytworzony przez sprawcę stan bezprawności jest przez niego utrzymywany aż do czasu dobrowolnego powrotu, bądź do chwili zatrzymania. Do przyjęcia bezprawności czynu nie jest konieczne ustalenie, że sprawca znał treść ustawowych znamion czynu zabronionego, gdyż wystarczy ustalenie, że uświadamia sobie, że swoim czynem naruszył przewidzianą regułę postępowania, do której przestrzegania był zobowiązany. Wystarczająca jest świadomość tego, że sprawca zdawał sobie sprawę, że nie powracając w określonym terminie do zakładu karnego i pozostając nadal poza jego terenem, narusza przewidzianą regułę postępowania, zezwalającą na legalny pobyt poza zakładem karnym tylko w oznaczonym przez ten zakład okresie, oraz ustalony obowiązek powrotu po tym okresie do zakładu karnego. Okres zarzucanego oskarżonemu czynu został określony na czas od 2 czerwca 2010 r. (data następująca po dniu stawienia w zakładzie karnym) do 27 kwietnia 2012 r. (data uprawomocnienia się kolejnego wyroku łącznego w sprawie II K 36/12 Sądu Rejonowego w Koninie). Należy podkreślić, że jakkolwiek wyrok łączny w sprawie II K 382/07 stracił moc w dniu 21 października 2009 r. (co było wiadome Sądowi Okręgowemu orzekającemu w przedmiocie przerwy w odbywaniu kary w sprawie II K 382/07, a co wynika wprost z uzasadnienia tego postanowienia), Sąd nie umorzył postępowania w przedmiocie udzielenia przerwy jako bezprzedmiotowego i wydał postanowienie o udzieleniu przerwy w odbywaniu kary, co skutkowało w ocenie Sadu koniecznością powrotu do Zakładu Karnego. Oskarżony również nie podawał, że podejmował jakiegokolwiek inne czynności przewidziane prawem zmierzające do wyjaśnienia jego sytuacji prawnej związanej właśnie z udzieleniem przerwy i wątpliwościami co do okresu odbywania kary, nie wynika to również z zeznań świadka A. A. - pracownika Zakładu Karnego w K.. Wymierzając karę, Sąd miał na uwadze to, aby dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W ocenie Sądu czyn, którego dopuścił się oskarżony odznaczał się średnim stopniem społecznej szkodliwości. Oskarżony działał w oparciu o swoje wyliczenia co do okresu odbycia kary, przypisany czyn popełnił umyślnie z zamiarem bezpośrednim,

to jest chcąc go dokonać i mając pełną tego świadomość. Sprawca znajdował się w sytuacji, w której mógł powstrzymać się od naruszenia prawa. W ocenie Sądu brak jest w sprawie okoliczności wyłączających winę lub bezprawność czynu oskarżonego. Nie zachodziły też żadne okoliczności wyłączające winę lub bezprawność czynu oskarżonego. Dlatego Sąd uznał, iż adekwatna kara będzie kara pozbawienia grzywny w rozmiarze 200 stawek. Wysokość kary została ukształtowana w dolnych jej granicach. Wysokość stawki - 15 zł - została ustalona w oparciu o sytuację majątkową oskarżonego, który jest człowiekiem jeszcze młodym, przedsiębiorczym, zdolnym do pracy zarobkowej. Tak orzeczona kara z pewnością odpowiednio odzwierciedli stopień zawinienia oraz społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, który godził w dobro w postaci prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, jak również należycie spełni swe cele zarówno w zakresie oddziaływania społecznego, jak i cel wychowawczy w stosunku do oskarżonego. Sąd obciążył oskarżonego kosztami postępowania nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.